

„Já vím, mluví se o tom, taková hrůza.“

Vzpomene si na řeči, kterých bylo plné město. V novinách toho bylo málo, ale hodně se o tom mluvilo.

Oba muži v civilu se na něj dívají a pak začnou s výsledkem.

„Jelikož jste v pozici svědka v trestním řízení, vaší povinností je uvést pravdu a všechny důležité okolnosti mající vztah k trestnímu řízení. Také pokud uvedete nepravdu, dopustíte se trestného činu křivé obvinění dle paragrafu 175 trestního zákona. Rovněž vás musím poučit, že máte právo odmítnout výpověď, jelikož se jedná o trestní řízení vůči vašemu synovi.“

Venku byl pěkný květnový den, nehodil se k tématu. Přijeli pro něj kolem druhé hodiny a řekli mu, že jeho kluk je teď na výsledku a přiznal se k několika vraždám. Zatočil se s ním celý svět.

Do Konviktské ho přivezli bůhví kdy. Manželka, příslušníci, chodba a lavice. Všechno se mu spojilo v jeden hrůzný obraz.

Popelník se plnil nedopalky a okno je dávno otevřené, aby se větralo.

Muž mluví o sobě, kde se narodil, kdo byli jeho rodiče a kde se vyučil. Vyučen byl jako dělník a takto pracuje dosud. Pracoval i v zahraničí na opravě ambasad. Nervózně kouří. V hlavě se mu honí: zatracený kluk, zatracené děcko.

„On byl normální, řekl bych,“ říká těm dvěma chlapům s unavenými očima. Oba si ho prohlíží a ví, že on za nic nemůže. Jenže jeho syn je vrah.

„Mluvte jen o tom, na co se ptáme,“ řekne muž s brýlemi a druhý se nachystá u psacího stroje.

Ani neví, jak dlouho tam byl. Hlavou se mu honí strach a hrůza. Hrůza, kterou sám nechápe. Proč zrovna oni? Proč? Co ti pozůstalí obětí, co sousedé, co zbytek rodiny?

Vždyť se už zdálo, že se zklidnil, že dostává rozum a že je vyrovnanější. A co ten prsten, kterej dal manželce? Jak řekl, že ho našel na plovárně v Podolí? Co když patřil nějaký zabítý?

„Jak jsem již uvedl, žádné změny na chování Jirky jsem v poslední době nepozoroval. Naopak se mi zdál být rozumnější, dalo by se říci, že jeho chování doma se zlepšilo. Cítím se již hodně unavený, mám vysoký krevní tlak a není mi dobře.“

Takhle to úplně neřekl, spisovně nemluvil nikdy. Ale to je teď jedno. Výslech skončil, pustí ho na chodbu. Tam na něj čeká manželka. Pár kroků a jako by se nemohl nadechnout. Jako by se mu z toho všeho zatočila hlava. Jako by to všechno byl jen zlý sen. Jako by se celá tíha zla posadila do jeho hlavy a snažila se mu mačkat mozek. Sedne si a snaží se nadechnout. Pomalu to jde. I když kluka trestal, tak mu vše prominul a teď už nejde nic vzít zpět. Smrt zpět vzít nejde. To je konečná.

„Je ti dobře?“ zeptá se ho.

On kývne, že ano.

„Chápeš to?“

Jen kroutí hlavou. „Nechápu, on není normální,“ polkne na sucho.

S manželkou jdou mlčky k zastávce tramvaje. Venku je klid. Noční Praha je toho večera bez lidí.

„Já myslela, že už mi daj pokoj, ale ještě se vrátili zeptat se na ten prsten, co přines. Tys jim o tom řekl?“

„A co jsem měl dělat, dyť nám to doma celý zpřeházeli, musel jsem se dívat, jak mi prohlíží byt. Celej panelák na to hleděl.“

Dítě vrah.

„Dyť je to takovej hezkej kluk,“ prolomí mlčení manželka.

„Co z toho?“ odpoví jí.